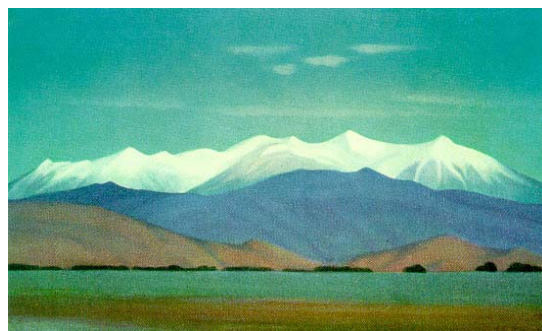

Bô Yin Râ (1876-1943)

Lux in tenebris

Олимп

СЪВЕТ

Вземи живота си, какъвто е!
Недей мисли: “Друг би могъл да бъде.”
От своите дни ти никои не кълни,
а трябва ли да носиш - понеси!
И всичко в своя път ти благославяй,
благословен така ще си и ти!

Из “Пътепоказатели”

Какво да се прави?

За постигане на духовното единение с Прасветлината, – за пробуждането на духовната природа на човека от нейния сън, – за онова, което едно възвишено прозрение е нарекло „новорождение“, – владееенето на окултни сили не е нито нужно, нито полезно.

Както всички изкуства, основаващи се на възможността да се използват високо напрегнати, общо взето непознати психофизически сили, така и тези, за които говоря тук, нямат нищо общо с пробуждането и развитието на вечния духовен човек.

За това пробуждане и развитие е необходима преди всичко една постоянно поддържана нагласа на цялото мислене и чувстване, на цялата земна воля, насочена към преследваната цел.

Целият земен човек трябва първо да се преобрази постепенно сам и със собствени сили, преди да може да му бъде оказана духовна помощ.

Ползата е малка или дори никаква, ако тази нагласа се възприема само от време на време, както благочестивият енориаш има обичай да посвещава един ден седмично на своя Бог. . .

Всяка минута от по-нататъшния живот, всяка делнична постъпка, всяка възникваща мисъл, всяко желание и всеки импулс на земната, обусловена от мозъка воля трябва да се поставят занапред под формиращото въздействие на необходимата нагласа, ако тръгналият веднъж по този път иска да постигне действителни, а не само въображаеми успехи.

Периодично изпълняваните „упражнения“ биха могли в най-добрия случай да подпомогнат редовното концентриране, насочено към едно по-задълбочено усещане на тази нагласа.

Всичко, което може да бъде препоръчано в това отношение, има една-единствена цел: – да поддържа будна в съзнанието новата нагласа на всички помисли и желания, така че тя нито за миг вече да не бъде забравяна.

А ако тази нагласа се поддържа наистина трайна, така че да определя ефективно целия ход на всекидневния живот – все едно чрез какви помощни средства, съобразени с индивидуалните особености, се постига това, – то всичко останало идва бързо и „от само себе си“, тоест без каквото и да е съзнателно участие от наша страна.

Тогава в така укрепналия вътрешно човек се образува един силов център, който все повече се активизира, за да установи накрая духовна връзка с подобните, достигнали вече съвършенство силови центрове тук, на земята, без за това да е необходим някакъв специален волеви акт.

Щом такава връзка стане възможна, търсецият получава духовна помощ от онези, които вече са намерили и за които най-висш дълг сега е да помагат навсякъде, където има хора, способни да приемат духовната им помощ, все едно дали могат вече да я почувстват съзнателно, или още не.

Търсецията се превръща тогава в нещо като „приемателен апарат“ за определен тип духовни излъчвания, които обаче могат да се усещат само вътрешно и не се поддават на научно експериментиране.

Въздействията от царството на субстанциалния Дух могат да се преживеят единствено чрез вътрешно вникване и не могат никога да предложат материал за мисловно дефиниране на чужди научни изследвания, защото тук става дума за нещо живо, което тутакси се отдръпва при най-малкия опит да бъде докоснато. –

Ала нека никой не си мисли, че би могъл с едно щракване на пръстите да стане такъв „приемателен апарат“!

Който иска да бъде приет на обучение при Вечните, трябва да надене работната престилка на търпението. . .

И най-интензивната земнородена воля, – която като обикновено проявление на мозъчните функции следва да бъде много прецизно разграничавана от изявяващата се в човешкия дух субстанциална вечна воля, – не е в състояние да ускори развитието на духовните приемателни органи.

„Настървената“, „своенравна“, родена от мозъка „воля“ само смуцава процеса на кристализация на въпросните сили, които трябва да се обединят в нов силов център, неподвластен вече на мозъчните функции. –

Колкото по-последователно се поддържа многократно споменаваната тук вътрешна „нагласа“ на целия човек – също както телескопът трябва да остане непрекъснато насочен към наблюдавания обект, – толкова по-скоро може да настъпи моментът, когато търсецията ще установи и вътрешно доловим контакт със своите духовни помагачи.

Единствено меродавно е практическото поведение на търсецията в неговия всекидневен живот, – а не изпълняването или неизпълняването на едни или други „упражнения“.

С това съвсем не искам да кажа, че човек не бива да се отдава в периодична последователност на някакъв особен вид духовно вглъбяване, ако е забелязал, че и поведението му във всекидневния живот черпи от него желаното укрепване на нагласата към Духовното.

След като търсецията установи достатъчно устойчива връзка със своите духовни помагачи, неговите сили биват първо подложени на нещо като изпитание и в зависимост от резултата се „настройва“ по-нататъшното духовно въздействие върху него.

Скалата на възможните духовни облъчвания започва от обикновено укрепване на собствените сили на търсецията и стига до лично духовно водачество.

При малцината, които още преди земното си раждане са били поставени под такова водачество, тъй като са определени да се издигнат до ранга на „Майстори“ на духовната дейност тук, на земята, се стига накрая до пълно духовно спояване с водача дори ако той живее на другия край на света, така че ученикът вече не се обучава

абстрактно, а съпреживява всичко, което става в духа (не в „мозъчното съзнание“!) на неговия наставник.

Намерението на „Учителя“ да даде и на ученика си да съпреживее някои живи в него духовни процеси е достатъчно, за да може ученикът да ги възприеме така, сякаш те се извършват в самия него, макар и да не изпитва никакви съмнения, по какъв начин се осъществява това съпреживяване.

Тъй като „Учителят“ отдавна вече е постигнал единението с „Прасветлината“ в своята индивидуалност, ученикът преживява отначало това единение чрез сливане с просветлената душа на своя наставник.

Постепенно ученикът става достатъчно зрял, за да може да осъществи самостоятелно единението си с Прасветлината.

След като стигне до тази цел, той осъзнава не само своята собствена духовна и во веки неунищожима индивидуалност, но съпреживява в себе си едновременно и съзнанието на всички индивидуалности в Духа, стигнали някога до проявление в човешко съзнание.

Така усъвършенстваният се оказва споен с всички, които по същия начин са стигнали до съвършенство, в едно ново за него общностно съзнание, несравнимо с нищо познато на земята.

Неговото собствено индивидуално съзнание почива приютено в това общо съзнание.

Никога обаче индивидуалното съзнание на съвършения не може да се „разтвори“ в общностното съзнание.

В тази спойка отделният индивид живее во веки живота на Цялото, прониквайки във всички други индивидуалности на това Цяло и самият той проникнат от тях, без нито една от така съединените индивидуалности на Духа да може някога да загуби своето собствено, обусловено от самата нея съществуване.

* * *

Който е разбрал веднъж какво изисква от него соченият му в моите книги висок път и до каква цел може и не дотам надареният да стигне още през земните си дни, той ще престане вече да ми задава въпроса, какво в края на краищата трябва да „прави“, очаквайки в отговор да му препоръчам някакво особено „упражнение“.

Той трябва да е разбрал, че тук става дума за нещо неизмеримо по-високо от чудодейните „факирски умения“, неизмеримо по-високо от най-изумителните „чудеса на окултизма“ – и неизмеримо по-високо от шутовски нагиздените с природонаучни дрипи „езотерични учения“ на робуващи на мозъка тайни общества. . .

Въпреки че съм принуден – за да бъда разбран поне от хората, изложени на най-голяма опасност – да прибегвам до вече познати понятия, а понякога и до терминологията на

Изтока, добила широка популярност благодарение на „теософската“ литература, по-задълбоченият читател скоро ще открие, че говоря за неща, които са били досега представяни само в изопачен вид.

* * *

Който търси в историята на човечеството следи от Познанието, на което служа аз, той без съмнение ще съумее да ги намери.

В най-чист вид това Познание е било живо у някои хора от зората на античните мистериини култове.

Но за упражненото ухо гласовете на всички столетия говорят на ясен език и не са нужни много усилия, за да се види, че центърът, от който идва настоящото свидетелство за това Познание, е разпростирал действието си по цялата земя до наши дни като извор на вдъхновение за всяка човешка общност, чиято върховна цел е била – или продължава и днес да бъде – постигането на най-високо човешко достойнство. –

Много още би могло да се каже тук, но то не подлежи засега на обсъждане, защото засяга неща, които трябва сами да бъдат намерени от онези, до които се отнася премълчаното.

Който иска да пожъне плодовете, растящи в градината на изложеното тук учение, трябва да превърне целия си живот в едно неспирно „упражнение“!

Новият живот, който той иска да намери, се съдържа вече в неговото всекидневие, – само че той не може още да види какво ново му носи то. –

Не е нужно никакви „учители по окултизъм“ да му възлагат зловредни „упражнения“, защото всекидневният му живот е сам по себе си най-ефикасното, истински духовно „упражнение“, което вечната Прасветлина му възлага ден след ден за ново изпълнение.

Именно във всекидневния живот – в най-проста форма и без никакви мистериозни жестове – той ще намери с течение на времето постижимото за него тук, на земята, съвършенство, – а не в „езотерични школи“ и самонадеяни кръжци на мними посветени, които нагло си приписват ролята на духовни „Учители“ и за които може да се измоли опрощение само защото те не знаят какво правят. . .

Духовното съвършенство изисква целия човек!

В стремежа към това съвършенство „тяло“ и „душа“ не бива никога да се усещат като разделени!

Няма нищо „телесно“, което да не е в същото време и „душевно“, и става въпрос не за „одухотворяване“ на плътта, а за земно възможното и земно понятното въплътяване на вечния Дух чрез силите на душата. – –

Тези, които презират плътта и въпреки това се надяват да стигнат до царството на

същностния вечен Дух, вместо това се озовават само в едно ново царство на илюзиите!

От тялото пък се изисква да се научи да „вярва“ в скрития в него вечен, надличностен „Аз“, чието проявление то трябва да стане.

Вечният, зачен от Духа „Аз“ е чистият извор на духовните сили в земния човек, а тялото е съсъдът за загребване и извличане на тези сили до повърхността на земния живот.

В този вечен „Аз“ ние намираме себе си такива, каквито вечно сме във Вечността!

Само в този най-вътрешен „Аз“ намираме всеобхватния вечен, субстанциален Дух!

Само в собствения си, създаващ самия теб „Аз“ ти ще намериш своя „жив“ Бог! –

„Не с разум и книжна ученост“ се постига най-висшето, до което са способни да се доберат човеците!

Духовното съвършенство е резултат на определен начин на живот, – не на острата като бръснач мисъл!

Има наистина неща, които могат да се постигнат само с помощта на разума.

За да се „знаят“, те трябва да станат предмет на мисълта!

След това обаче мъдрецът се издига над знанието, докато се научи да мисли, както мислят децата! –

Не по „детински“ трябва да се научиш да мислиш, а да стигнеш отново до единство на мислещия с мисленото.

В такова единство ти си изразявал някога, като дете, своите първи мисли и само в същото това единство могат да бъдат мислени и последните, най-висши мисли.

Както твоето най-ранно мислене не е „измисляло“ своя материал, а го е намирало в първия си земен опит, така сега твоят духовен опит трябва да ти предостави градивните камъни, с които да засводиш високия храм на своето познание. . .

Тогава ти не напразно ще си изживял земния си живот и не напусто ще си изтърпял страданията му!

Намерил сигурен подслон в своя „отсамен“ свят, ти с упование ще можеш да изчакаш „отвъдния“ си, – още отсега непоклонимо уверен в своя вечен Живот в божествената Светлина!

Книга за отвъдния свят. Из „Какво да се прави?“

За изкуството на умирање

Същественото при въпросното изкуство се състои *в това*, да сте *готови по всяко време* – наред планове за бъдещето и най-оживена дейност, в разцвета на здравето и силите си – с ведро и непоклатимо упование да стъпите завинаги на „другия бряг“, без каквато и да е възможност за връщане назад.

Книга за отвъдния свят. Из "Изкуството да се умре"

Всеки „страх от смъртта“ идва от **съпротивата** на насочената към **физическото** воля срещу **обръщане** на посоката, поета от нея в акта на „падението“ от Прасветлината.

Книга за отвъдния свят. Из "Единствено действителното"

<http://bg.boyinra.org/bg/>

www.kober.com